

Köszöntöm megjelent kedves Vendégeinket, volt és jelenlegi Kórustársainkat és Családtagjaikat, valamint Karnagyunkat.

KÖSZÖNTÉS A 45 ÉVHEZ

MOTTÓ: „ÜNNEPRE JÖTTÜNK, ZENGŐ ÉNEKSZÓVAL, HADD SZÓLJON ORGONA, S A SZÁRNYALÓ DAL!”

45 év! Hm ...?! Minden relatív!

Az 1000 éves olajfa meg sem rezzenti olajzöldezüst leveleit a 45 év hallatán, új hajtásait bontogatja, és a következő 1000 év terméséről álmodik;

a 400 éves óriásteknős lomhán mászik a tenger felé, könnyező szemét párszor megpislantva a hús vízbe érve még tojásrakásra gondol;

a 45 éves tölgyfa a friss szellőben a következő 200 évről ábrándozik, és tovább növeszti évgyűrűit;

a 45 éves autó, fényesre csiszolt oldtimer, csak kiállításokon, emlékei alapján berregteti gondosan kezelt motorját;

a 45 éves nő érett, csiszolt gyémánt-éggő;

a 45 éves férfi, őszülő halántékkal a legszebb férfikorát éli;

és a 45 éves kórus?, na ez manapság egy csoda!

Különösen abban a korban, ahol a baráti kötődésre, az egyéni és közösségi élményre, az egymásra figyelésre, az önkéntességre, az önzetlen szeretetre, a bizalomra, a hűségre, a kitartásra, a mosolyra, az igaz könnyekre, az önfegyelemre, a reményre, a művészi kifejezés erejére, az őszinte szavakra, a toleranciára, a pontosságra, a megbízhatóságra, az érzékenységre, a tiszta érzelmekre, a humorra, az emberi méltóság tiszteletére, a humánusra, a tisztességre, a kegyességre, a belső és külső békére oly nagy szükségünk van, lenne. Mindezt megtalálhatod, megtalálhattad a Budapesti Monteverdi Kórusban. És hihetetlen,

de ez a Mi kórusunk, Mindannyiunké, azoké, akik itt énekeltek, és énekelnek jelenleg is.

Hogy is kezdődött? Az 1972-es Ki Mit Tud?-on elindult a zömében a Leövey Klára Gimnáziumban érettségiző osztályomból verbuválódott kamarakórus. A budapesti döntőig jutottunk, s az akkori zsűri elnöke, Petrovics Emil biztatott bennünket, hogy folytassuk a közös muzsikálást. Innen már egyenes út vezetett Éva felkéréséhez, hogy alakuljunk az ideiglenes csapatból állandó zenei együttsé, és ezt a kórust vezesse Ő.

Hány helyen is volt próbatermünk: Zugligeti út (Éváék lakása), Bokréta utca (szakmunkás képző iskola), Szentkirályi utca (Spartacus Székház és az OKISZ Erkel Ferenc Művészegyüttes próbatermei), Csengery utca (Fáklya Klub), Marcibányi tér (Kodály Zoltán Ének-zenei Általános Iskola), Bakáts tér (Bakáts Téri Ének-zene Általános Iskola), Markó utca (Xántus János Gyakorló Középiskola), Szemere utca (Szemere Utcai Általános Iskola és Gimnázium). Mindegyik próbahelyre szeretettel emlékszünk, köszönet, hogy befogadtak bennünket.

A 45 év alatt több száz dalostárs énekelt a kórusban, megannyi színt hozva magával, és vitt vándortarisznyájában zenei élményt, örömet, emlékeket, barátságot és tudást. A közös ügyért, az együtt zenélés örömeért kb. 3600 próbán (nem számolva a rendkívüli próbákat) fonódtak egymásba a szólamok. Szűken számolva több mint 500 koncerten mutathattunk be - több tízezres lelkes hallgatóságunknak - óriási repertoárunkból szeleteket, amelyeket a teljes zenetörténet korszakaiból, gondosan és nagy zenei ízléssel válogatott össze Karnagyunk, Kollár Éva. A könnyed, egyszerűnek tűnő madrigáloktól eljutottunk a bonyolult szerkesztésű, nagyszabású oratórikus művekig, a gregoriántól a kortárs zenéig. Számos kiváló zeneszerző írt számunkra darabot, sok ősbemutatóval örvendeztettük meg a hallgatóságot, némelyik nagy kihívást jelentett számunkra. Több rádió-, TV- és CD felvétel őrzi pályánk hangit, képi emlékeit.

Amikor a film anyagát válogattam – több ezer kép közül –, feleségem Krisztina, a következőt jegyezte meg, kis irigységgel a hangjában: - Mennyi közös élményed volt a kórusossal! Igen, valóban megszámlálhatatlan élmény, történet, esemény, barát, város, szereplési színhely, táj, ország, ételek illata, borok balzsamos emléke kavarog mindegyikünk fejében, lelkében, szívében, ezekről Bundi vetítései különösen emlékezetesek voltak. Itt köszönöm meg a Családi Kör szerető, megértő támogatását, akik önzetlenül segítettek bennünket abban, hogy erre a csodálatos hobbyra tölthessük kevés szabadidőnk egy részét. Együtt éltük át egymás családi örömeit – házasságkötések, gyermekek, unokák születése –, és estünk velük csüggedő szomorúságba kórustársaink végső búcsújakor. Kóruséletünk fontos állomásai voltak a közös karácsonyok, farsangok, születés- és névnapok megünneplése, diplomák, doktorátusok megszerzése, munkahelyi sikerek.

Szállóigévé vált mondatok: A borral vigyázzatok! Ez egy kórus! M-betű, fekete zokni?! Kotta jobb, kotta bal! Mosolyogjatok! Téglá formájú EÉ-hangot formáljatok! A záróhang legtöbbször hangsúlytalan, puhán érkezzél rá! A nyújtott ritmust és az átkötött hangot mindig tovább tartjátok! Az apróbb értékű hangok lustácskák! Tempó, tempó, tempó! A kezdőhang nincs egyszerre!...

Nagy találkozások: Michael Tauche, Jean-Paul Baget, Edmon Colomer, Wilko Brouwers, Hans van Deale, Hans-Georg Dechange, Roy Wales, Simon Carrington, Pierre Cao, David Gálvez Pintado, José Cura, Bárdos Lajos, Párkai István, Szőnyi Erzsébet, Czifra János, *et cetera*, hogy csak a legmeghatározóbb személyiségeket említsem, nem megbántva a többi kiválóságot.

Szeretett barátaink, támogatóink közül egy pár név, a teljesség igénye nélkül: Alb István, Vásárhelyi László (drága emlékű Laci bácsi), Kovácsné Bíró Ágnes, Szabó Szabolcs, Borsódy László, Almásy László Attila, Krasznai Gáspár, apa-fia Móczár Gábor, Raffaella Cieri, Giuseppe Meloni, Enric Genesca, Marcel

Courneloup, Martin Eichler, Martin Koch, Rolf Sostmann, ... és még sokan mások.

Emlékeink csodásak, remélem a jövőnk is szép lesz! Jöjjenek a fiatalok!

Éljen a 45 éves Monteverdi Kórus! Éljen alapító karnagyunk, Kollár Éva!

És éljen a 450 éves névadó mesterünk, Claudio Monteverdi!

Platón szavaival:

„A zene férkőzik legközelebb az emberi lélekhez, jellem és erkölcsformáló ereje van. A zene nem végződik másutt, mint a szép szeretetében.” – Ti szépek vagytok!

Köszönöm a 45 évet Kórustársaimnak és Évának, Isten éltesen és segítsen Benneteket, Régieket és Újakat!

Sok szeretettel:

2017. május 7.

